

MOMENTUM

SHELENA SHORTS

MOMENTUM

shelena shorts

Momentum

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2019 Dutch Venture Publishing

Auteur: Shelena Shorts

Oorspronkelijke titel: The Pace

Vertaling: Rebecca van Kaam

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing

Tekstredactie: Jen Minkman & Tamara Haagmans

Eerste druk juni 2019

ISBN 978-94-92585-35-6

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Meestal bracht het einde van de zomer iets sombers met zich mee. Maar niet dit jaar. Voor de eerste keer kwam september me tegemoet met het geruststellende gevoel dat ik dit jaar, zoals dat eerder ook al het geval was, in mijn pyjama naar school kon. Natuurlijk, niet echt náár school. Want als het op school aankwam, hoefde ik eigenlijk nergens naartoe. Ik rolde letterlijk mijn bed uit, startte mijn laptop, poetste mijn tanden en logde in om mijn lessen te volgen. Nooit meer *bad hair days* – tenminste, geen die iemand kon zien – en geen bed vol stapels afgekeurde outfits. Het was lekker simpel. Alleen deze gedachte al maakte mijn eindexamenvaar minder verschrikkelijk. Maar ik moest eerlijk zeggen, het was niet makkelijk om op dit punt te komen.

Mijn weg naar deze ‘virtuele goudmijn’ was duur betaald. Het kostte me drie verhuizingen naar drie verschillende staten voordat mijn moeder zich realiseerde dat het niet eerlijk was dat ik steeds weer als het nieuwe meisje in de klas moest beginnen. Voor haar was verhuizen namelijk niet zo’n grote gebeurtenis. Mijn moeder was een erg sociaal persoon en zag al het verhuizen als ‘een manier om meer van de

wereld te zien'. Nadat we voor de derde keer verhuisd waren, had ik echter wel genoeg gezien – en dat had ze goed door. Ik kon me de zorgelijke blik op haar gezicht nog goed herinneren toen ze het me vertelde. 'Sophie,' zei ze, vier maanden na de start van mijn voorlaatste jaar, 'Ik wil terug naar Californië.' Ik had uit mijn stekker kunnen gaan toen ze het me vertelde, maar het gekke was, ik vond het idee om terug te verhuizen helemaal niet zo erg. Ik was namelijk geboren in Californië en mijn oma woonde daar ook. Het enige waar ik mij zorgen over maakte, was dat het midden in het schooljaar was. Toen vertelde mijn moeder het: mijn oma was ziek. We konden haar moeilijk aan haar lot overlaten en dus verhuisden we. Ik liet mijn beste vriendin Kerry en de met sneeuw gevulde winters in Virginia achter voor de bekende zon in Californië, ver weg.

Bij de gedachte aan wéér opnieuw beginnen dompelde ik mezelf eerst onder in de ellende die het met zich mee zou brengen. Maar toen ontdekte mijn moeder dat Californië een *online high school* had. Dat betekende dat ik niet weer 'het nieuwe meisje' hoefde te zijn. Ik schreef me meteen in en toen dat geregeld was, viel alles op zijn plek.

Mijn moeder kreeg een baan bij een van de medische centra op de campus van Berkeley, de universiteit van Californië, en kocht een geel huis met twee slaapkamers net buiten San Francisco. Het was een klein en verouderd huis, maar zoals mijn moeder zei: 'Het heeft een stevige basis'. Ik hoopte maar dat de avocadogroene keukenapparatuur niet bij die stevige basis hoorde. Het mooiste van het huis was toch wel de indeling. Eén van de slaapkamers bevond zich namelijk boven, de andere op de begane grond – beide met toegang tot een eigen terras en met een waanzinnig uitzicht over de heuvels. Ik was tevreden geweest met zowel de ene als de andere kamer, maar mijn moeder drong erop aan dat ik de kamer boven moest nemen omdat daar meer ruimte was om mijn werkplek voor

school in te richten. Die kamer gaf me ook meer privacy, wat uiteindelijk iets bleek te zijn waar we allebei veel aan hadden.

BINNEN EEN PAAR weken besloot mijn moeder dat ik te veel boven zat en meer onder de mensen moest komen. Ze raadde me aan om mee te doen aan de buitenschoolse activiteiten die mijn school organiseerde en zei dat ik nieuwe mensen moest ontmoeten. Dat was makkelijk voor haar om te zeggen; mijn moeder praatte zelfs met mensen die ze tegenkwam in de lift. Het idee om te gaan skeeleren, in de rij te gaan staan om een ijsje te halen of op schoolreis te gaan, trok me niet zo aan. Daarnaast zouden dat soort dingen het hele doel van het online volgen van school om niet steeds opnieuw te hoeven beginnen en nieuwe vrienden te maken, compleet onderuit halen. Ik ging gebukt onder haar aandringen tot ze me een ultimatum stelde: óf meedoen met de buitenschoolse activiteiten, óf eens in de paar weken met haar lunchen op de campus van Berkeley.

Ik heb ongeveer vijf minuten na moeten denken voor ik bedacht dat die tweede optie zo slecht nog niet was. Ik mocht namelijk wel gewoon lessen volgen vanuit huis – en over het weinige contact met leeftijdsgenoten had ze ergens wel een punt. De enige interactie die ik met mensen van mijn eigen leeftijd had, was het groene puntje bij hun naam als we op hetzelfde moment online waren. Als het enige dat ze van me wilde was dat ik af en toe met haar ging lunchen en dat over de campus wandelen ‘interactie met leeftijdsgenoten’ wilde noemen, ging ik daar niet over klagen. Eigenlijk keek ik er stiekem zelfs naar uit.

Ik merkte al snel dat het er op de campus heel anders aan toe ging dan op een *high school*. Ik kon er gewoon naartoe gaan in een joggingbroek en niet-bijpassend t-shirt als ik dat wilde en de enige persoon die dat op zou vallen, was mijn moeder. Dit maakte het nog gemakkelijker om me aan mijn deel van

onze afspraak te houden, dus sprak ik iedere donderdag met haar af op de campus en liet zij mij mijn lessen thuis online volgen.

Het was een goede deal, en het werd zo'n traditie dat we onze wekelijkse lunchafspraken bijna de gehele zomer voortzetten. Behalve dan de afgelopen drie weken, toen ik op bezoek was geweest bij Kerry in Virginia. Dat was meteen de langste tijd dat ik mijn moeder niet gezien had. Toen ik terugkwam, deed ze alsof ik een eeuwigheid weg geweest was. Toen ik eenmaal thuis was, deed ze er meteen alles aan om onze lunch-routine weer op te pakken. 'Oh, kom op, Sophie,' bedelde ze. 'Kom je deze donderdag weer? Het eten is lang niet zo lekker als jij er niet bij bent.'

Het was helemaal niet nodig dat ze het er zo dik bovenop legde. Ik vond het helemaal niet erg om samen met haar te gaan lunchen. Het eten daar was veel beter dan de boterham met pindakaas en jam die ik thuis als lunch at. Daarnaast was het niet zo erg om al haar vragen een uur lang aan te horen als het betekende dat ik mijn laatste schooljaar online af mocht maken. In de laatste week van augustus ging ik dus weer naar Berkeley.

Toen ik op de campus aankwam, was het er erg druk. De colleges van het semester waren weer begonnen en ik dacht dat het vrijwel onmogelijk zou zijn om nog een parkeerplaats te vinden. Er waren al meer auto's die rondreden, studenten die niet te laat wilden komen voor hun les en hoopten om nog een plekje te bemachtigen. Voor mij was het niet zó belangrijk om snel een parkeerplaats te vinden; ik reed meestal gewoon rondjes tot er iemand wegging. Deze keer had ik geluk. Ik vond al snel een leeg parkeervak en was eerder bij onze favoriete brasserie dan mijn moeder.

Ik zag een lege tafel bij een van de grote ramen met uitzicht op de tuin en hield deze bezet tot mijn moeder arriveerde. De campus gaf me nooit het echte 'schoolgevoel', behalve als ik

goed rondkeek en zag dat de meeste mensen die er rondliepen onder de eenentwintig waren en een rugzak droegen. Sommigen zaten te lachen met hun vrienden, anderen zaten alleen en luisterden naar hun iPod. Ik probeerde niet te veel naar ze te staren terwijl ik op mijn moeder wachtte, maar een meisje in de hoek van het restaurant trok mijn aandacht. Ze haalde een stapel boeken uit haar schoudertas en bladerde er doorheen. Ik vroeg me af welke colleges ze volgde en dat deed me weer denken aan mijn eigen rooster. Ik had maatschappijwetenschappen, natuurkunde, Engels, scheikunde en fotografie. Mijn rooster was zo slecht nog niet. Engels en scheikunde vond ik leuk en ik keek erg uit naar fotografie. Maatschappijwetenschappen, daar had ik niet zo'n zin in. Ik haalde mijn neus al afkeurend op, denkend aan het huiswerk voor dat vak, toen mijn moeder zich bukte om me een kus op mijn wang te geven.

‘Hoi lieverd. Waar zit je allemaal aan te denken?’

‘Gewoon, mijn rooster,’ antwoordde ik, de vraag ontwijkend.

Ze ging tegenover me zitten. ‘Oh, oké. Ben je al zenuwachtig?’

‘Zenuwachtig? Waarover?’

‘Je laatste jaar. Dit is hét moment, het jaar voordat je helemaal volwassen bent.’

‘Oh, hou op mama, je begint toch niet nu al met dat hele ‘ik zal je zo missen’ gedoe?’ Ik liet mijn schouders hangen. Ik voelde het gevreesde gesprek over mijn toekomst al aankomen. Ik wist nog niet zeker wat ik wilde gaan doen.

‘Ik zeg het alleen maar. Dit is een belangrijk jaar voor je.’

‘Dat weet ik.’

Ze bleef een paar seconden stil voor ze zich naar me toe boog alsof ze me een geheim wilde vertellen. ‘Ik heb enorme honger en ik ga niet met je delen vandaag. Ik denk dat ik voor de grote kipsalade ga.’ Ik was blij dat ze het gesprek over mijn toekomst liet varen.

‘Klinkt goed,’ zei ik, en sprong meteen op om onze bestelling door te geven.

Normaal gesproken gebeurde er helemaal niets als ik in de rij stond, maar deze keer leek ik een extra schaduw te hebben gekregen. Ik draaide me om en zag een oudere man, gekleed in een blazerjasje van tweedstof. Eerst zei hij niets, maar hij bleef zo dicht achter me staan dat ik zijn aanwezigheid wel móést opmerken. Ik probeerde een stapje vooruit te doen, maar hij bleef proberen om naast me te gaan staan.

‘Pardon,’ zei hij beleefd. Ik draaide me om en fronste mijn wenkbrauwen in antwoord. De man observeerde me alsof ik een interessant schilderij was. ‘Je ziet er zo bekend uit.’ Ik bekeek de man eens snel van top tot teen en was er al snel zeker van dat ik hem nog nooit eerder gezien had. De man kantelde zijn hoofd ietsje naar beneden zodat hij over zijn bril naar me kon kijken. ‘Ik zou die jadegroene ogen overal herkennen.’

Nu gaf hij me toch echt de kriebels. ‘Ehm, sorry meneer, ik ken u niet.’ Ik glimlachte zo vriendelijk als ik kon en draaide me weer om.

‘Was je moeder hier ooit student?’ vroeg hij door.

Ik draaide me een klein stukje naar hem toe. ‘Eh, nee.’ Ik gaf de man nog een laatste geforceerde glimlach, hopend dat hij het op zou geven.

‘Weet je het echt zeker? Niet eens voor één vak?’

‘Ja, ik weet het heel zeker.’

‘Je lijkt heel erg op een jonge vrouw die ik jaren geleden les gaf. Ik denk dat ik haar fotografees gaf.’

‘Oh, dat is leuk.’ Ik had geen idee wat hij nu nog van me wilde. Ik glimlachte nog maar een keer en zette twee stappen vooruit, richting de kassa. Een minuut of twee ging voorbij.

‘Misschien volgde je tante hier colleges?’

OMG. Ik draaide me weer om. ‘Nee, het spijt me, maar ik ken niemand die aan deze campus gestudeerd heeft.’ Gelukkig

was ik aan de beurt om mijn bestelling door te geven aan het meisje achter de kassa.

Ik weet niet wat het was, maar ik had het nog nooit eerder gehad: dat mensen tegen me zeiden dat ik op iemand leek. Meestal keken ze naar mijn moeder en daarna naar mij alsof ik geadopteerd was. Mijn moeder had een lichte huid en glanzend roodblond haar, geknipt in een natuurlijk krullende bob. Mijn huid was het hele jaar door getint als door de zon en mijn donkere haar was precies het tegenovergestelde van dat van haar. Het was niet alleen zwart, maar ook steil, met lange lagen, en kwam tot net over mijn schouders. Het enige waarin ik qua uiterlijk op haar leek, waren haar slanke bouw en groene ogen.

Ik leek meer op mijn Braziliaanse vader, maar hij was er niet toen ik opgroeide – mensen konden dus ook niet zien op wie ik dan wel leek. In plaats daarvan vroegen ze me altijd waar ik vandaan kwam. Dus als mensen tegen me zeiden dat ik op iemand leek, verbaasde dat me nogal. Maar gek genoeg was deze man niet de allereerste op de campus die me erover aansprak; er was vorige week ook zo'n moment geweest. De gedachte daaraan maakte dat ik me weer omdraaide naar de docent die achter me stond en hij staarde nog steeds naar me. Ik knikte een laatste keer naar hem en droeg het eten naar onze tafel.

Ik zat nog maar net of mijn moeder pikte al frietjes van mijn bord en vertelde over haar plannen voor mijn achttiende verjaardag die snel dichterbij kwam. Het was al over drie dagen en ze kon er maar niet over ophouden. Je zou bijna denken dat het háár achttiende verjaardag was. Ze was altijd erg enthousiast over het organiseren van dingen, dus ik liet haar maar begaan. Mijn enige verzoek was dat ze het eenvoudig zou houden en ze zei dat ze dat zou doen. Het was alleen afwachten of ze zich er ook daadwerkelijk aan zou houden.

De wandeling terug naar mijn auto voelde altijd oneindig lang, maar ik vond het niet erg. Het gaf me tijd om na te denken

en de omgeving was prachtig. Op de campus stonden de meest fascinerende bomen die ik ooit gezien had. Dat ze er abnormaal uitzagen was een *understatement*. Een van de paden ging langs een hele grote eikenboom waarvan de stam overging in vier of vijf enorme takken. De takken gingen eerst omhoog en daarna bogen ze omlaag; de uiteinden raakten de grond, waardoor het net een enorme klauw leek. Aan de westkant van de campus stond een groep bomen waarvan de stam er op het eerste gezicht normaal uitzag, maar de takken gingen echt alle kanten op. Ze draaiden rond alsof het wikkels waren. Het was het vreemdste maar meest serene dat ik ooit gezien had. Ik vond de wandeling zeker niet vervelend en hoopte dat de fotografies een opdracht over de natuur zou hebben. Zelfs als dat niet zo was, zou ik zeker eens terug naar de campus komen om de bomen op de foto te zetten.

In de tijd tot school weer zou beginnen, moest ik ook iets te doen hebben. Daarom stopte ik op de terugweg naar huis bij een tweedehands boekenwinkel. Het was zo'n klein winkeltje dat de vrouw achter de toonbank haar stem niet eens hoefde te verheffen om me te begroeten. Ik glimlachte naar haar en liep naar de hardcover-afdeling. Ik was niet altijd even voorzichtig met mijn boeken en had iets nodig dat tegen een stootje kon. Ze hadden verschillende planken met hardcovers. Ik begon bovenaan en keek eens rustig naar de verschillende titels, op zoek naar iets ouds, bijvoorbeeld een klassieker.

Ik had een opvallende interesse in oude, gebruikte boeken en het was zelfs nog beter als er een antieke, persoonlijke boodschap in de boeken stond – helemaal als er een datum bij vermeld stond. Als ik dat soort boeken tegenkwam, liet ik mijn fantasie de overhand nemen en bedacht ik hoe de vorige lezers van het boek eruit gezien zouden hebben. Dat gaf het boek voor mij extra karakter.

Halverwege de sectie met romans bleef mijn zoekende blik hangen op een boek dat er uitzonderlijk oud uitzag. Het was

een Victoriaanse klassieker van Elizabeth Gaskell, getiteld 'North and South'. Aan de binnenzijde stond een vervaagde boodschap: *Fijne achttiende verjaardag, lieverd. Liefs, mama, 8 oktober 1962.*

Dat was ook toevallig! Er liep een kleine rilling over mijn rug bij het lezen van de woorden. Ik stopte het boek onder mijn arm. Het leek me passend en dus kocht ik het. Eenmaal thuis pakte ik een groot glas limonade en begon te lezen terwijl ik het uitzicht vanaf mijn balkon op me in liet werken.

Het was een goed verhaal, maar het leek me een vreemde keuze om dit boek cadeau te doen aan je dochter. Behalve, bedacht ik, als de dochter was zoals de heldin in het verhaal. Ze was vast sterk, kon niet tegen sociale onrechtvaardigheid en was iemand die haar hart volgde. Ik liet een smachtende zucht ontsnappen bij het fantaseren over het verhaal. Het boek voelde zwaar, alsof het gewicht van zijn inhoud en het verhaal van zijn lezers erop rustte. Het lezen van dit boek was zeker genoeg om me bezig te houden tot zondag, wat toevallig ook mijn verjaardag was.

Die zondag werd ik net als iedere andere dag op tijd wakker en liep ik naar de badkamer om mijn tanden te poetsen. Alleen deze keer brachten de paarse en roze ballonnen die de badkamer overspoelden me van mijn stuk. Op de spiegel zat een wit papiertje geplakt met daarop allemaal pruimkleurige hartjes. In blokletters stond erop geschreven: 'Hartelijk gefeliciteerd. Ik hou van je!'

Een zweem van een glimlach verscheen op mijn gezicht en ik haalde het papiertje voorzichtig van de spiegel om het apart te leggen. Ik keek naar mijn spiegelbeeld en staarde ernaar. Ik zag geen veranderingen; ik zag er nog steeds hetzelfde uit. Ik vroeg me af of ik me anders voelde. Een beetje misschien? Ik was achttien en dat was eigenlijk wel cool.

Misschien was ik enthousiaster geweest als ik wist wat ik wilde gaan doen met de rest van mijn leven, maar ik had mijn

doel nog niet gevonden en dat zat me toch wel dwars. Ik vond de medische wereld interessant, maar wist niet zeker of ik verpleegster wilde worden. Ik wilde iets innovatievers, iets dat net buiten mijn bereik lag. Maar iedere keer als ik zo ver vooruit probeerde te denken, wist ik het helemaal niet meer. Ik zette de besluiteloze gedachten uit mijn hoofd en begon mijn tanden te poetsen zonder mijn reflectie in de spiegel nog aan te kijken.

‘Sophie!’ riep mijn moeder vanaf beneden.

‘Ja?’ riep ik terug nadat ik mijn mond gespoeld had.

‘Kom je naar beneden, het ontbijt staat klaar.’

‘Oké, ik kom eraan.’ Ik was halverwege de trap toen de geur van gebakken spek me tegemoet kwam. Ik bereikte de laatste tree met een glimlach op mijn gezicht. Het rook erg goed en ik had honger.

Ik ging aan tafel zitten terwijl mijn moeder erop stond om me al mijn favorieten voor te zetten. Mijn bord lag vol met roerei, spek, gebakken aardappelen en een in de oven gebakken grapefruit met kaneel en bruine suiker. Ik keek ervan op en besloot al snel dat ik de grapefruit eerst zou eten. Tegen de tijd dat ik halverwege de rest van het ontbijt was, kon mijn moeder zich niet meer inhouden.

‘Wil je je cadeau nu hebben of later?’ vroeg ze, terwijl ze bijna van haar stoel afstuiterde van ongeduld.

Ik wilde haar niet teleurstellen en antwoordde: ‘Nu is goed, hoor!’

Ze sprong van haar stoel en kwam terug met een pakje dat me deed lachen. Daar zat ik dan, op mijn achttiende verjaardag, en ze had mijn cadeau ingepakt in pastelroze inpakpapier met teddyberen erop en een strik eromheen. Ik rolde met mijn ogen om de gedachte.

‘Maak het maar snel open,’ zei ze glunderend.

Ik maakte de enorme strik los en opende het papier. Het was een splinternieuwe, digitale camera. ‘O, mama!’

‘Vind je het wat?’

‘Natuurlijk vind ik het wat! Wat dacht je wel niet? Dit had je helemaal niet hoeven doen.’

‘Natuurlijk wel, je hebt een camera nodig voor je colleges en je hebt het altijd over fotograferen.’

‘Mam, ik had gewoon een simpele camera nodig. Eentje zoals deze, met al deze opties, had helemaal niet gehoeven.’

‘Hou toch op, je verdient dit! En met deze kun je nog een aantal jaar vooruit.’

Ik gaf haar een knuffel. Ze drukte me even tegen zich aan en gaf me een kus op mijn wang. ‘Dankjewel,’ zei ik.

‘Heel erg graag gedaan.’

Ik stond op en zette mijn bord in de gootsteen toen ze zei: ‘Dat was nog niet alles, hoor.’

‘Mam, ik had tegen je gezegd dat je niets hoefde te doen voor mijn verjaardag. Je doet al zoveel voor me.’ Ik draaide me naar haar toe en ze trok een pruillip. ‘Oké, wat is het?’ zei ik, terwijl ik probeerde om een lach te bedwingen.

Het bleek dat ze ook plannen had gemaakt voor het avondeten. Ze had de mijlpaal van mijn achttiende verjaardag gepland met alles wat ze in zich had en zich dus helemaal niet ingehouden. Proberen er onderuit te komen had geen zin, dus ging ik braaf naar mijn kamer om te wachten tot het tijd was om te vertrekken. Het grootste deel van de middag belde ik met Kerry en maakte ik foto’s van het panoramisch uitzicht vanaf mijn balkon. Toen het drie uur was, liet mijn moeder weten dat het tijd was om te gaan. ‘Trouwens,’ riep ze vanaf beneden, ‘doe je een nette broek of iets dergelijks aan?’

‘Hoe netjes?’ riep ik terug.

‘Als het maar geen spijkerbroek is,’ zei ze, terwijl ze verder ging met waar ze mee bezig was.

Oké, geen spijkerbroek. Ik keek in mijn kledingkast en bekeek mijn garderobe. Ik had niet echt supernette kleding, maar vond een zwarte driekwartbroek en een zwart-wit topje

met krijtstreep. Ik had een paar zwarte sandalen die zowel netjes als comfortabel waren, dus deed ik die ook aan. Mijn *oversized* handtas was bordeauxrood. Hij was eigenlijk te *casual* voor mijn outfit, maar ik vond de stijl leuk, dus nam ik hem toch maar mee. Ik deed geen oorbellen in, alleen een ketting met een kruishanger ingelegd met bruine steentjes. Dat was het wel zo'n beetje bij mij als het op accessoires aan kwam.

Mijn moeder had zich veel meer uitgedost. Ook zij droeg een zwarte driekwartbroek, maar ze had een groenblauwe, satijnen top aan met een goudkleurige riem om haar middel, oorbellen en een hele berg armbanden. Het leek in niets op haar dagelijkse doktersjas en ziekenhuiskleding.

Het duurde niet lang voor ik doorhad dat we naar San Francisco gingen. Ze nam me mee naar een visrestaurant met panoramisch uitzicht over de baai. Het was zeker geen plek waar we in onze spijkerbroek aan hadden kunnen komen, en het eten op de kaart was vele malen duurder dan bij de restaurants waar we normaal naartoe gingen. Ik had echt het gevoel dat ze te ver was gegaan met al haar verjaardagsverrassingen en zei dat ook tegen haar. 'Mam, dit was echt allemaal niet nodig geweest.'

'Sophie, je bent mijn enige dochter. Ik wil dat je een leuke verjaardag hebt. Mijn kleine meisje is nu volwassen, dit is een grote gebeurtenis.'

Ik voelde me een beetje van mijn stuk gebracht. Ze deed altijd alles dat ze kon om me blij te maken en ik maakte me zorgen over wat er zou gebeuren als ik uit huis zou gaan. Ik kon de gedachte dat ze dan alleen zou zijn niet goed aan, maar ik verbande het idee nu even uit mijn hoofd en richtte mijn aandacht op het menu.

Het was een beetje apart. Ik begreep de helft van wat er op de kaart stond niet eens. Ik bestelde het enige dat nog enigszins herkenbaar klonk: de hele, gefrituurde sardines. Volgens het menu was het hun eigen variant van *fish & chips*, en ik vond zowel vis als frietjes lekker – ik dacht dus dat ik wel veilig zat

met deze optie. Toen ze het bord voor me neerzetten, staarde mijn diner naar me – letterlijk.

Ik had niet gedacht dat een hele vis ook echt een héle vis betekende. Ik was in shock terwijl ik naar de beesten op mijn bord keek, gefrituurd en al. Mijn moeder begon te lachen, maar ik vond het niet grappig. Ik ging niet iets eten dat me aan het aanstaren was. Mijn moeder bood snel aan om mijn vis te nemen en gaf me wat van haar kreeftenstaart, die ik samen met mijn friet opat. Het was erg lekker en ik had het gevoel dat ik wel genoeg gegeten had. Maar natuurlijk zat ik niet te vol om ook nog wat van de chocoladetaart en het vanilleijs te eten, die thuis op ons stonden te wachten.

DE VOLGENDE OCHTEND was het officieel; mijn laatste jaar op de middelbare school was begonnen. Ik zette mijn computer aan en logde in op de website van de school. Al mijn vakken stonden daar op een rijtje. Ik klikte ze een voor een aan en printte de syllabus en lijst met opdrachten uit. Daarna werkte ik me door de typische opdrachten voor een eerste schooldag die er voor ieder vak waren. Een van de opdrachten bestond uit het plaatsen van een bericht over mezelf en het reageren op eenzelfde bericht van een andere klasgenoot. Het was een poging om de klasgenoten met elkaar in contact te brengen. Het was een beetje hetzelfde als wat ze op een traditionele school deden als een leraar de leerlingen zich voor de klas lieten voorstellen; wat hun hobby's waren enzovoorts. Hier liet de leraar de andere leerlingen erop reageren met een online bericht. Het sloeg helemaal nergens op, maar de leraren konden er op zo'n online school mee weggkomen omdat je daar tenminste niet volledig voor gek stond bij zo'n presentatie. Gelukkig voor ons allemaal hoefden we niet voor een hele groep te gaan staan – al maakte dat het niet minder ongemakkelijk. 'Hoi, mijn naam is Sophie en ik zit in het eindexamen-

jaar. Ik luister graag naar muziek en lees graag een boek op mijn balkon.'

Op die manier kon ik altijd rekenen op een reactie van een klasgenoot. 'Cool, ik zit ook in mijn laatste jaar en hou ook van muziek.' Ik voerde de opdracht uit voor alle zes de vakken, vond berichten van andere klasgenoten en reageerde er op zoals iedereen dat deed. 'Cool, leuk om je te ontmoeten. Ik zit ook in het laatste jaar.' Daarna ging ik verder met de andere opdrachten.

Ik ging meteen naar het overzicht van alle opdrachten voor het hele kwartaal. Ik kon iedere opdracht zien en wanneer het af moest zijn. Ik kon eraan beginnen wanneer ik wilde. Verrassend genoeg moest ik die week al veel dingen af hebben. Het zag ernaar uit dat dit jaar niet makkelijk zou worden. Ik pakte mijn mobiel en ging op mijn bed liggen terwijl ik naar mijn favoriete playlist luisterde tot ik me gemotiveerd zou voelen om aan de slag te gaan – wat uiteindelijk ook gebeurde.

DE WEEK ERNA had ik de routine onder de knie en liep ik zelfs voor op de opdrachten. Online studeren had zo zijn voordelen en ik had erg veel zin in het aankomende fotografieproject. Voor de opdracht mocht ik een object uit de natuur gebruiken. De bizarre boom die eruitzag als een klauw schoot me meteen te binnen en dus ging ik op donderdag met mijn camera in mijn tas op weg naar de lunch met mijn moeder. Deze keer kon ik niet wachten tot de lunch voorbij was. Ik wilde de foto's graag maken, maar mijn moeder was juist dit keer wel erg spraakzaam. Ze stelde me zo'n beetje een miljard vragen over mijn klasgenoten. Ze wilde weten of ik iets gemeen met ze had omdat ze graag wilde dat ik vrienden zou hebben die in de buurt woonden. Ik probeerde haar een klein beetje hoop te geven.

‘Ja, natuurlijk mama, ik heb een paar laatstejaars leren kennen die van muziek houden.’

‘Echt?’ zei ze. Ze fleurde duidelijk wat op. ‘Dat is leuk, jij bent ook een laatstejaars en houdt óók van muziek.’

‘Ja, ongelofelijk hè? Wat een toeval,’ zei ik met wijd opengeperde ogen.

‘Heel grappig, Sophie. Je moet je echt openstellen en nieuwe mensen ontmoeten. Ga er eens heen als er een groepje bij elkaar komt. Misschien merk je dan wel dat je veel gemeen met ze hebt... naast muziek.’

‘Oké, doe ik,’ zei ik, hopend dat ze dan blij zou zijn. Toen we klaar waren met onze lunch nam ik wat meer mijn tijd op de campus dan ik normaal deed. Ik zette de eikenboom een aantal keer op de foto en ging daarna terug naar mijn auto. Toen ik bij het parkeerterrein kwam, ontving ik een berichtje van Kerry. ‘Scheikundeleraar is zo’n hottie!’ Ik lachte in mezelf terwijl ik dichterbij mijn auto kwam. Ik had geen tijd om haar berichtje meteen te beantwoorden. Het was nogal onaardig om niet meteen weg te rijden en te treuzelen als er al mensen als gieren afkwamen op de vrijkomende parkeerplek. Dus stapte ik in mijn auto, legde mijn telefoon neer en besloot Kerry te antwoorden bij het eerste rode stoplicht dat ik tegenkwam.

Ik draaide me om in mijn stoel om de auto achteruit het parkeervak uit te rijden, toen mijn telefoon weer afging.

Wat nu weer? Ik pakte mijn telefoon en opende het bericht. Het was weer van Kerry. ‘Yum yum’, stond er. Ik glimlachte, legde de telefoon op het dashboard en ging verder met het verlaten van het parkeervak.

Toen voelde ik een enorme schok en een knarsend geluid. Ik trapte meteen op de rem, zei een woord waar mijn moeder niet blij mee zou zijn geweest als ze het gehoord had en draaide me om. Wat was er aan de hand?

Toen zag ik pas dat ik pal tegen een voorbijrijdende auto gereden was. Een heleboel vragen gingen door mijn hoofd,

onder andere: *Wat is er net gebeurd? Hoe erg is het? Wat moet ik nu doen? Moet ik mijn moeder bellen? Moet ik de politie bellen? Moet ik uit mijn auto stappen? Gaat die andere bestuurder me vermoorden? Ben ik de grootste sukkel op aarde?* De enige vraag waar ik een antwoord op kon bedenken, was dat ik inderdaad een complete idioot was. En ja, ik moest waarschijnlijk uitstappen en me snel gaan verontschuldigen.

Ik opende de deur en liep richting de achterkant van mijn auto. Ik keek niet eens naar de schade aan mijn eigen auto. Ik had het te druk met het bedenken van een verontschuldiging. Mijn gedachten werden onderbroken toen ik de grote deuk in de zijkant van een glimmende, zwarte auto zag – een deuk die ik gemaakt had. Geschokt en niet wetend wat ik moest doen, zocht ik de eigenaar van de auto die op dat moment om de auto heen liep, kijkend naar de schade.

‘Het spijt me zo erg,’ zei ik, hem vast aankijkend als een hert in de koplampen van een auto. ‘Ik weet niet wat er gebeurde. Ik zag je niet...’ Halverwege mijn poging om mijn excuses aan te bieden, keek de jongen op van zijn auto en naar mij. Zijn ogen werden groot. O, geweldig. Ik had het voor elkaar: hij was nu echt boos. En waarom moest hij er ook nog zo leuk uitzien? Dit was allemaal zo pijnlijk.

Ik slikte en staarde naar zijn gezicht dat prachtig symmetrisch was. Het leek wel of elk onderdeel op het andere was afgestemd, en die perfecte combinatie werd afgemaakt met opvallend donkerbruin haar, dat iets krulde bij de punten. Ik wist niet naar welk onderdeel ik het liefst wilde kijken, dus ging ik voor zijn net zo donkere ogen, die mijn schuldgevoel op dat moment alleen nog maar aanwakkerden. Hij zag er intimiderend en sterk uit, maar toch ook jongensachtig. Ik voelde me niet bedreigd. Ik voelde me verschrikkelijk schuldig en compleet in verlegenheid gebracht.

Dat veranderde toen hij twee grote stappen mijn kant op

zette en hij nog maar een halve meter bij me vandaan stond. Ik hield mijn adem in.

‘Dit kan niet waar zijn,’ zei hij terwijl hij me intens aankeek. Hij was een halve kop groter dan ik en ik was al niet heel klein van stuk – ik begon nu toch wel onder de indruk van hem te raken.

‘Het spijt me,’ begon ik instinctief. ‘Ik zag je niet. Ik was niet aan het opletten...’

‘Wat doe je hier?’ onderbrak hij me, de woorden langzaam en duidelijk articulerend alsof hij zeker wilde weten dat ik de vraag goed hoorde.

Wat ik in elk geval aan het doen was? Voor ons allebei een mooie, zonnige middag verpesten, en daarbij het kleine beetje zelfvertrouwen dat ik had in de goot laten belanden. Daar stond ik dan, slechts op tientallen centimeters van de mooiste jongen die ik ooit gezien had, kijkend naar de bewegende spieren in zijn kaak terwijl hij zijn kaken op elkaar klemde. Ik had het gevoel dat ik straf verdiend had.

‘Ik weet het niet,’ antwoordde ik. ‘Ik dacht dat ik goed gekeken had. Ik zag je niet.’ Had ik dat net niet ook al gezegd? Ik brabbelde maar wat.

‘Ik bedoel, ben je een student hier aan de universiteit?’

‘Nee, ik lunch hier weleens met mijn moeder.’

‘Op de campus?’ Hij kneep zijn ogen tot spleetjes.

‘Uhm, ja, mijn moeder werkt hier.’ Nu voelde ik me helemaal alsof ik een kleuter was. Ik moest stoppen met praten over mijn moeder en zorgen dat ik uit deze nachtmerrie wegwam. ‘Ja, ik kom hier dus wel vaker,’ zei ik, vastbesloten me niet uit het veld te laten slaan, terwijl ik het haar uit mijn ogen schudde en rechtop ging staan in een poging om er volwassen uit te zien. ‘Dit is de eerste keer dat zoiets me overkomt en het spijt me. Volgens mij moet ik je de informatie van mijn verzekering geven. Het was mijn schuld.’

‘Gaat het goed met je? Je bent niet gewond?’ vroeg hij.

Ik keek naar beneden om mezelf te bekijken en aan de buitenkant leek er inderdaad niets aan de hand te zijn. Mijn hersenen werkten wat langzaam en mijn buik voelde vreemd, maar dat ging ik hem niet aan zijn neus hangen. ‘Met mij gaat het goed. Ik zal de informatie even voor je pakken.’

Ik draaide me om naar mijn auto om de papieren te pakken, toen ik hem hoorde zeggen ‘Het is al goed, maak je er maar geen zorgen over.’

‘Wil je mijn informatie dan...’

‘Ik zei dat je je er geen zorgen over hoeft te maken.’

Hij stapte in zijn auto en ik stond hem verward na te kijken toen hij wegreed. Zijn woorden spookten nog steeds door mijn hoofd. Op dat moment hadden zich al een aantal mensen om ons heen verzameld. Een jongen met een rugtas in zijn hand stapte meteen mijn persoonlijke ruimte in alsof hij een of andere ijverige verslaggever was.

‘Heeft hij je aangereden? Gaat alles goed met je?’ vroeg hij.

‘Ja, ik bedoel, nee,’ antwoordde, ik terwijl ik die vraag ook voor mezelf probeerde te beantwoorden.

‘Ken je die jongen?’

‘Nee.’

‘En hij reed gewoon weg?’

‘Uhm, ja.’

‘Weet je wel wat die auto waard is?’

‘Nee.’ Natuurlijk had ik daar geen idee van. Ik wist zelfs niet eens wat voor merk auto het was.

‘Je hebt geluk. Dat was een Maserati,’ vertelde hij me. ‘Die kost meer dan een hele opleiding op de universiteit.’

‘Fantastisch.’

‘Voor hem anders niet.’

Deze knul begon op mijn zenuwen te werken dus schudde ik mijn hoofd en draaide meneer de journalist de rug toe om de schade aan mijn eigen auto te bekijken. Een kapot remlicht en wat krassen op de linkerachterhoek. Mijn auto had duidelijk

minder schade opgelopen dan de zijne. Ik slaakte een diepe zucht en stapte in mijn Jeep. Waar had ik gezeten met mijn hoofd?

Ik zou Kerry vermoóorden! Ja, dat was mijn plan. Het was dan wel niet waar ik aan had gedacht toen ik tegen de andere auto aanreed, maar het was absoluut waar ik nú aan dacht. Maar voor ik mijn moordlustige plannen kon uitvoeren, zou ik eerst mijn moeder moeten bellen om haar het fantastische nieuws te vertellen.

Ik wilde mijn moeder niet bellen terwijl ik nog op de campus was. Ik wist zeker dat ze me dan wilde zien om er zeker van te zijn dat alles goed met me ging. In plaats daarvan wachtte ik tot ik thuis was, dan kon ik doen alsof het allemaal wel meeviel. Meteen toen ik haar belde, begon ze met vragen afvuren.

‘Gaat het goed met je?’

‘Ja mam, het gaat goed.’

‘Hoe is het gebeurd?’

‘Ik weet het niet. Ik weet het niet zeker. Ik denk dat ik hem gewoon niet zag.’ Ik hoopte dat dat genoeg informatie was. Ik ging haar niet over die afleidende berichtjes op mijn telefoon vertellen.

‘Oké, ik zal de verzekering bellen om het ze te laten weten. Hoeveel schade heb je aan de andere auto veroorzaakt?’

‘Ik heb best een grote deuk gemaakt, maar het is moeilijk in te schatten.’

‘Goed, maak je er geen zorgen over. De verzekering zal het wel regelen.’

‘Dat is juist het rare,’ zei ik. ‘Hij reed gewoon verder.’

‘Wát deed hij?’

‘Hij zei dat ik me geen zorgen moest maken en reed daarna weg.’

‘Vreemd.’

‘Vertel mij wat.’

Ik kon aan haar stem horen dat ze mijn samenvatting van het voorval niet helemaal geloofde. Nadat ik haar ervan had verzekerd dat ik het serieus meende, stemde ze ermee in om mijn auto te laten bekijken om vast te stellen wat precies de schade was. Ze beloofde me dat het geregeld zou worden.

Mooi. Nu was Kerry aan de beurt. Ik stuurde haar een berichtje terug: *BEL ME*.

Toen ze dat deed, vertelde ik haar wat haar berichtje veroorzaakt had. Ze lachte en vroeg waar ik had gezeten met mijn hoofd.

‘Bij jouw knappe scheikundeleraar, weet je nog?’

‘Ja, ik kan er niets aan doen als jij je aandacht er niet bijhoudt, maar het spijt me echt,’ zei ze giechelend. ‘Wat ga je nu doen? Hoeveel schade heb je aangericht bij de andere auto?’

Ik legde haar uit hoe hij weg was gereden en dat ik nog steeds in de war was van het hele voorval. Natuurlijk viel Kerry meteen de ‘hij’ in mijn uitleg op en wachtte ze geen seconde met vragen of hij knap was. Ik kon niet liegen en moest uiteindelijk ieder detail van zijn uiterlijk beschrijven, net zolang totdat ze ervan overtuigd was dat hij ook gedacht moest hebben dat ik er leuk uitzag.

‘Ja, het zal wel,’ antwoordde ik. ‘Ik weet zeker dat hij me geweldig vond. Een of andere sukkel die een grote deuk in zijn auto maakt en brabbelt als een idioot. O ja, en ik hang op de campus rond met mijn moeder. Ja, hij was vast totaal onder de indruk van me.’

Kerry dacht er even over na en zei toen: ‘Goed punt, maar waarom liet hij je dan vrijuit gaan? Wie doet dat nou?’

‘Ik weet het niet. Misschien wilde hij niet dat de politie erbij kwam.’

‘Hij vindt je leuk,’ antwoordde ze meteen.

‘Jaja,’ reageerde ik compleet sarcastisch.

Ik vond mezelf niet bovenmatig slim, maar ik wist heus wel dat een persoon wiens auto ik ramde daarna geen interesse meer in mij zou hebben. Bovendien zat hij op de universiteit en volgens de “journalist” op de parkeerplaats had hij een hele dure auto. Ik kon me dus geen enkele reden voorstellen waarom hij geïnteresseerd zou zijn in een middelbare scholier als ik. Ik probeerde alles uit mijn hoofd te zetten, maar het bleef de hele avond door mijn gedachten spoken. Ik zag steeds zijn gezicht voor me en probeerde dingen te bedenken die ik tegen hem had moeten zeggen in plaats van die slappe excuses. Alleen was er geen manier om tegen een andere auto aanrijden goed te praten. Het enige dat ik had kunnen doen, was zeggen dat het me speet. Nou ja, ik denk dat ik het gedeelte over de “date” met mijn moeder achterwege had kunnen laten. Dat was genant geweest. Ach, het maakte ook niet uit. Ik zou hem vast niet nog een keer tegen het lijf lopen – of tegen zijn auto aan knallen – dus moest ik aan iets anders denken, wat erg moeilijk bleek te zijn.

Aan het begin van de week erna liet mijn moeder iemand van de verzekering naar het huis komen om de schade aan mijn auto op te nemen. De reparatie zou ongeveer vijfhonderd dollar kosten. Dat was niet zo heel erg, behalve dat het eigen risico van de verzekering ook vijfhonderd dollar was en ik niet zoveel spaargeld had. Ik besloot meteen dat ik een baantje nodig had. Ik moest van mijn moeder beloven dat mijn cijfers dan wel goed zouden blijven en dat we nog iedere donderdag af zouden spreken.

Uiteindelijk ging ik terug naar de tweedehands boekenwinkel, omdat ik me herinnerde dat ik daar een klein bordje met “Personeel gezocht” in de etalage had gezien. Het zag eruit alsof

het er al een poosje hing. Dat betekende waarschijnlijk dat ze niet zoveel betaalden, maar dat maakte me niet uit. Ik had gewoon een baan nodig en ik wilde iets waar mijn interesse lag.

Toen ik binnenstapte, werd ik een beetje nerveus. Ik liep door naar de kasten, alsof ik op zoek was naar een boek. Terwijl ik in mijn hoofd oefende wat ik zou zeggen, zag ik een meisje boeken op de planken zetten. Ze was van mijn leeftijd en had kastanjebruin haar dat korter was in haar nek en achter haar oren geschoven was. Ze had een natuurlijke schoonheid, ook al had ze een beetje veel eyeliner op. Ik liep op haar af. 'Hé, hoi. Mag ik je iets vragen?'

Ik vertelde haar over mijn voornemen. Ze was blij dat een meisje van haar eigen leeftijd interesse had in de baan. Haar vader was de eigenaar van de winkel. Ze heette Dawn en ze nam me mee naar de balie om me voor te stellen aan haar vader, alsof ik iemand was die ze al langer kende. Ik hoefde nog geen twee woorden te zeggen voor hij me vroeg of ik mee naar achteren wilde lopen om te kijken op welke dagen ik kon komen helpen.

Na het makkelijkste sollicitatiegesprek dat ik me voor kon stellen, besloten we dat werken op donderdag-, vrijdag- en zaterdagmiddag het beste was. Een goed rooster dus, want dan had ik genoeg tijd om aan het begin van de week mijn schoolwerk te doen, dan kon ik nog steeds elke donderdag lunchen met mijn moeder en uitslapen op zaterdag. Het klonk als een mooie kans, dus nam ik de baan zonder twijfel aan.

Ik zou zaterdag beginnen met een training, dus wilde ik mijn schoolopdrachten voor die tijd af hebben. Op donderdagochtend liep ik iets achter op mijn schema en wilde ik de lunch met mijn moeder afzeggen, maar ik ging toch maar. Ik probeerde mezelf wijs te maken dat ik haar niet teleur wilde stellen door de afspraak af te zeggen, maar in werkelijkheid hoopte ik dat ik die zwarte auto weer zou zien. Ik vroeg me af of

hij zijn auto nog steeds op dezelfde plek zou zetten of dat hij nu aan de andere kant van de campus parkeerde.

Terwijl ik op zoek was naar een parkeerplaats hield ik de rest van het terrein nauwlettend in de gaten – zonder succes. Wat was ik ook stom bezig door zo zoekend rond te kijken! Wat zou ik doen als ik hem wél zag? Ik kon toch niet zomaar op hem aflopen en een gesprek beginnen. ‘Hoi, ken je me nog? Ik reed tegen je auto aan.’ Dat zou belachelijk zijn. Ik was zo’n sukkel. Toen vroeg ik me wederom af waarom hij weggereden was. Het was eigenlijk best onbeleefd, als je er zo over nadacht. Ik wist niet zeker of hij gewoon boos was geweest en af moest koelen, of dat er iets anders achter zat. Niets leek logisch en het begon me te irriteren dat ik geen verklaring kon vinden voor zijn gedrag.

Ik vond een parkeerplaats aan de rand van het terrein en liep in de richting van onze lunchplek, nog steeds wat geïrriteerd dat ik op zoek was naar iemand die me zo zenuwachtig maakte. Ik vond het maar niets als ik iets niet begreep. Daarom hield ik zo van wetenschap. Je kon altijd dingen uitzoeken en er was altijd overal een antwoord voor. Dingen moesten gewoon geanalyseerd, geëvalueerd en opgelost worden. Daar was ik goed in. Ik zat er echt mee dat ik een probleem veroorzaakt had en de oplossing ergens in de lucht hing, zwevend als een constant gefluister in mijn oor. De meeste mensen zouden hun zegeningen tellen dat ze er zo makkelijk vanaf waren gekomen – ik niet.

Mijn moeder was een beetje afwezig tijdens de lunch. Ik ook. Ik merkte dat ik rondkeek in het café of ik een teken van hem zou zien en kreeg iedere keer nul op het rekest. Ze had door dat ik er niet helemaal bij was en vroeg me ernaar. Uiteindelijk gaf ik eerlijk toe dat ik me afvroeg of de jongen tegen wiens auto ik aan was gereden hier op de campus was. Ze vroeg me of ik bang was en ik lachte hardop.

‘Nee mam, ik ben niet bang. Wat moet hij doen? Mij zijn auto laten repareren? Dat zou rampzalig aflopen.’

‘Nou, als hij er eenmaal over nagedacht heeft, zou hij besloten kunnen hebben dat hij de informatie van je verzekering wel had moeten vragen,’ merkte ze op.

‘Ja, misschien heb je wel gelijk. Maar wat als hij dat doet? Ik heb wel zijn auto geraakt.’

‘Dat klopt, maar hij had de informatie toen al moeten vragen, niet naderhand. Als hij nu ineens naar je op zoek is, zou dat maar vreemd zijn.’

Plotseling had ik het gevoel dat ik vol zat. Ik had bijna niets gegeten, maar was klaar met dit hele gesprek. Het leek allemaal zo doelloos. Er waren 35.000 studenten op de campus en de kans dat ik die jongen weer zou zien was klein tot niet-bestaand. We waren klaar met onze lunch en toen ik terugliep naar mijn auto vroeg ik me af hoe ver ik zou gaan om erachter te komen wie de Maserati-jongen was. Als ik zijn naam wist, zou ik hem dan opzoeken in het studentenbestand? Zou ik een stalker worden? Ik schudde mijn hoofd bij de gedachte en probeerde mezelf wat meer onder controle te krijgen.

Toen ik aankwam bij de parkeerplaats hield ik mezelf stug voor dat het zomaar een jongen was. Lekker belangrijk dat hij er leuk uitzag en ogen had die boter konden doen smelten. En wat maakte het uit als hij op dat moment tegen mijn Jeep aangeleund zou staan...?

Wacht eens even. Ik knipperde een paar keer om zeker te weten dat ik het wel goed zag. Hij stond er écht. Mijn handen werden klam en mijn hart sloeg minstens vier slagen over. Fantaseren over hem tegenkomen en hem écht weer zien waren twee heel verschillende dingen.

Een miljoen gedachten gingen door mijn hoofd. Ik ging langzamer lopen om mezelf meer tijd te geven tot ik bij mijn auto was. Hij stond tegen het portier aan de bestuurderskant, dus ik had

geen andere keuze dan recht op hem af lopen. Nonchalant leunend stond hij met zijn armen over elkaar. Hij droeg een donkere spijkerbroek en een dikke, grijze trui met V-hals. Dat was wel vreemd, aangezien het buiten bijna twintig graden was. Het maakte het hele voorval surrealistisch en ik vroeg me af of ik niet gewoon aan het dagdromen was. Maar toen zei hij iets tegen me.

‘Zo zien we elkaar weer.’

‘Ben je hier voor mijn verzekeringsgegevens?’ vroeg ik, terwijl ik voor hem tot stilstand kwam en op mijn lip beet.

‘Nee,’ zei hij met een halve glimlach.

‘Dus... waarom ben je dan, eh...’ Ik trok mijn wenkbrauwen op, hopend dat hij iets zou zeggen waar ik iets aan had.

‘Ik wilde je gewoon een paar dingen vragen. Loop je even mee?’ Hij gebaarde naar een dichtbij gelegen pad. Ik keek om me heen en zag een paar auto’s rondcirkelen die duidelijk aasden op mijn parkeerplek, dus ik kon beter weer weglopen. Ik knikte instemmend en wachtte op hem om ons voor te gaan.

‘Jij eerst,’ zei hij met een kleine glimlach.

Ik liep voor hem richting het beboste pad, blij dat hij mijn gezicht niet kon zien. Ik straalde namelijk nogal. Toen ik eenmaal op het pad stond, raapte ik mezelf bij elkaar en draaide ik me om.

‘Dus?’

‘Dus,’ zei hij, me niets meer gevend dan dat. Hij keek gewoon naar me met een uitnodigende blik, wat het moeilijk maakte om me te concentreren. Ik moest iets doen om de ongemakkelijkheid van de situatie te doorbreken.

‘Dus, als je niet voor mijn verzekeringsgeld komt...’

‘Hoe heet je?’ vroeg hij onbewogen.

Ik negeerde zijn vraag. ‘Doe je dat vaker?’

‘Wat?’

‘Mensen onderbreken?’

Hij lachte. ‘Oké, je hebt een punt. Sorry. Nee, ik ben hier

niet voor je geld,' antwoordde hij, terwijl hij dichter naar me toe leunde. 'Kun je me nu vertellen hoe je heet?'

'Sophie,' zei ik, mijn ogen vernauwend terwijl ik probeerde uit te vogelen wat voor spelletje hij speelde.

'Sophie,' herhaalde hij, alsof hij de klank uitprobeerde. 'Dat is een mooie naam. Hoe oud ben je, als ik vragen mag?'

Hij had me alles wel mogen vragen wat mij betreft: wat hij maar wilde, wanneer hij maar wilde. Voor de eerste keer was ik blij dat ik achttien was. Ik kon niet wachten om het hardop te zeggen.

'Achttien,' zei ik zelfverzekerd.

'Wanneer was je verjaardag?' vroeg hij nieuwsgierig.

'Een paar weken geleden.'

'Op welke dag precies?'

Ik keek hem aan en snapte totaal niet meer wat er aan de hand was. Uit zijn serieuze blik kon ik opmaken dat ik geen andere keuze had dan hem vertellen dat het nog niet zo lang geleden was. Hij wilde details. 'Twee september,' zei ik. 'Hoe oud ben jij?' vroeg ik meteen, net zo nieuwsgierig als hij was.

'Negentien.' Hij gaf me een vreemde blik, maar leek wat meer gerustgesteld.

'En heb jij ook een naam?' vroeg ik.

'Ja.'

'Ga je me vertellen wat die is?'

'Wes.' Hij probeerde zijn lach in te houden.

'Wat? Wat is er zo grappig?' vroeg ik. Nu werd ik weer onzeker van zijn gedrag.

'Niets. Ik sta er gewoon versteld van dat ik je weer tegen het lijf loop.'

'Eigenlijk reed ik tegen jou aan, weet je nog? Daarover gesproken, hoe is het met je auto? Ik voel me verschrikkelijk.'

'Dat is nergens voor nodig. Het is in orde. Ik zei toch dat je je geen zorgen hoefde te maken? Hij is al gemaakt, maar ik zag dat de jouwe nog niet is gerepareerd.'